

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/818/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413216301
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6413216301.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľa: F. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. XXX, H., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 310,05 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4C/174/2013-50 zo dňa 19. 05. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 310,05 € s 5,50 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 310,05 € od 25. 11. 2013 do zaplatenia, zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu žalobou podanou na Okresnom súde Žiar nad Hronom domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu žalovanú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd konštatoval, že k bezdôvodnému obohateniu malo dôjsť tým, že odporca poskytol navrhovateľovi úver, ktorý nemal náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona číslo 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto tento úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Konštatoval, že nakoľko bol navrhovateľovi poskytnutý úver vo výške 464,71 € a spolu s poplatkami a úrokmi vrátil navrhovateľ odporcovi celkom sumu 774,76 €, rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že odporca namieta miestnu príslušnosť Okresného súdu Žiar nad Hronom argumentujúc tým, že navrhovateľa nemožno považovať za spotrebiteľa. Uzavretie Zmluvy nepopieral, ale Zmluvu považoval za zmluvu o úvere a nie za zmluvu o spotrebiteľskom úvere tvrdiac, že úver bol navrhovateľovi poskytnutý na iný účel. Vzájomný vzťah účastníkov odporca označil ako obchodnoprávny vzťah, preto podľa jeho názoru nie je na mieste ochrana spotrebiteľa, pričom vzniesol námietku premlčania a to z toho dôvodu, že navrhovateľ uhradil dlh 19. 02. 2008 a keďže sa nárok premlčuje v štvorročnej premlčacej dobe, ktorá podľa odporcu uplynula 19. 02. 2012, preto návrh na začatie konania, ktorý bol doručený okresnému súdu až dňa 10. 12. 2013, bol podaný po uplynutí premlčacej doby.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na námietku odporcu skúmal miestnu príslušnosť. Zistil, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Konštatoval, že navrhovateľ má bydlisko v obvode Okresného súdu Žiar nad Hronom a preto v zmysle § 87 písm. f) OSP je príslušný na konanie Okresný súd Žiar nad Hronom, preto nebol dôvod postúpiť vec inému súdu v zmysle ust. § 105 ods. 2 OSP. Okresný súd vykonal dokazovanie a z vykonaného dokazovania zistil, že účastníci konania dňa 05. 09. 2007 uzatvorili Zmluvu o úvere č. 4210944 (v texte aj Zmluva). Konštatoval, že nie je sporné, že predmetom zmluvy o úvere boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 14 000,- Sk, t. j. 464,71 € a rovnako nie je sporné, že navrhovateľ túto sumu splácal odporcovi od 06. 10. 2007 až do 19. 02. 2008, pričom celkovo zaplatil odporcovi sumu 774,76 €. V čase poskytnutia úveru, bol účinný zákon číslo 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Okresný súd uviedol, že úver poskytnutý odporcom navrhovateľovi takúto charakteristiku spĺňa, preto mal za preukázané, že úverový vzťah, na základe ktorého boli navrhovateľovi poskytnuté finančné prostriedky, nie je vzťahom obchodnoprávnym, ale občianskoprávnym. V uvedenej súvislosti okresný súd uviedol, že údaj uvedený v Zmluve, že finančné prostriedky sú navrhovateľovi poskytnuté na účel povolania, nebol ničím preukázaný. V uvedenej súvislosti okresný súd konštatoval, že toto políčko je zaškrtnuté účelovo. Zdôraznil, že jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona číslo 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch (ďalej v texte aj Zákon o spotrebiteľských úveroch) v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy, je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala túto náležitosť, poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Spotrebiteľovi tak Zákon o spotrebiteľských úveroch poskytol zvýšenú ochranu a to v tom smere, že ak nie je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd uviedol, že nie je sporné, že odporca z úveru získal úroky a poplatky, a teda prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo na strane odporcu bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom v zmysle § 456 Občianskeho zákonníka sa predmet bezdôvodného obohatenia musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

Vzhľadom na vznesenú námietku premičania zo strany odporcu sa okresný súd zaoberal aj otázkou premičania. Konštatoval, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premičí za dva roky, odo dňa keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premičí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právny zástupca navrhovateľa voči v reakcii na vznesenú námietku premičania zo strany odporcu argumentoval tým, že na daný prípad je potrebné aplikovať desaťročnú premičiaciu dobu, čo vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý zastáva názor, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011 sp. zn. 7Co/81/2011). Okresný súd v odôvodnení odvolaní odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že tento rozsudok Krajského súdu v Prešove nie je pre rozhodovanie Okresného súdu Žiar nad Hronom záväzný. Zdôraznil, že ak zákonodarca pri zmluve o spotrebiteľskom úvere sankcionuje poskytovateľa úveru za neuvedenie podstatných náležitostí zmluvy v zmluve tým, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, prichádza tak poskytovateľ úveru o finančné prostriedky (zodpovedajúce úrokom za poskytnutie úveru a poplatkom), preto je podľa okresného súdu nelogické tvrdiť, že neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere je úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že podľa § 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch platí, že o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa to stalo známe každému koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Platí teda aj pre navrhovateľa, že v čase keď uzatváral zmluvu o úvere, v zmysle uvedenej domnienky vedel, že úver je bezúročný a bez poplatkov a preto nemusel odporcovi úroky a poplatky platiť. Ak tak urobil, vyvracia to tvrdenie navrhovateľa o úmysle odporcu získať bezdôvodné obohatenie. V uvedenej súvislosti okresný súd uviedol, že podmienka plynutia 10 - ročnej premičacej doby v tomto prípade nie je splnená, teda platí iba trojročná doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Posledné plnenie zo strany navrhovateľa bolo dňa 19. 02. 2008, trojročná objektívna premičacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia teda

uplynula dňa 19. 02. 2011, čo znamená, že bola žaloba na súd podaná až 10. 12. 2013, tak bola podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

V závere odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že vzhľadom na vznesenú námietku premlčania dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je premlčaný a preto ho nemožno navrhovateľovi priznať, v dôsledku čoho žalobu v plnom rozsahu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ odvolal a v odvolaní uviedol, že dôvodom odvolania sú dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP), dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) OSP, dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP. Uviedol, že pokiaľ okresný súd zamietol žalobu z dôvodu uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby, tak navrhovateľ s takýmto záverom okresného súdu nesúhlasí, nakoľko okresný súd sa nijako nevysporiadal s podaním navrhovateľa datovaným 15. 04. 2014 a súvisiacimi prílohami. Navrhovateľ v odvolaní zdôraznil, že v prejednávanej spore ide v celom rozsahu o občianskoprávnu zmluvu, na ktorú je potrebné aplikovať ust. § 107 Občianskeho zákonníka. V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné; v prejednávanej spore ide podľa navrhovateľa o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane odporcu. V uvedenej súvislosti poukázal navrhovateľ v odvolaní na výpis z Obchodného registra odporcu, z ktorého vyplýva, od ktorého dátumu odporca aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov (od 14. 03. 2001). Uviedol, že Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom od 01. 10. 2001 už obsahoval povinnosť uvedenú v § 4 ods. 2 písm. g) a to povinnosť zverejňovať v zmluve ročnú percentuálnu mieru nákladov, s tým, že ak táto nie je v zmluve uvedená, tak spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Konštatoval, že predmetná zmluva bola uzatvorená dňa 05. 09. 2007, to zn. viac ako 6 rokov od začatia podnikania odporcu v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v prípade absencie RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo podľa tvrdenia navrhovateľa ustálené rozhodnutiami rôznych senátov Krajského súdu v Prešove. Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že z výpisu prehľadu splácania úveru poskytnutého na základe predmetnej Zmluvy vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu došlo 23. 01. 2008 a 19. 02. 2008. V tom čase však odporca podľa navrhovateľa preukázateľne vedel, že zmluvami s takýmito úrokmi sa bezdôvodne obohacuje pre rozor vysokých úrokov s dobrými mravmi. Navrhovateľ uviedol, že všetky zmluvy odporcu obsahovali nezákonné úroky a preto sa odporca nemôže dovoliavať toho, že pri tej - ktorej zmluve o bezdôvodnom obohatení nevedel. V čase uzatvorenia Zmluvy s navrhovateľom mal odporca uzavretých už viac ako 250 000 rovnakých formulárových zmlúv tohto typu s rovnako vysokými úrokmi. Aj z rozhodovacej praxe súdov je zrejmé, že odporca už uzavrel niekoľko tisíc takýchto zmlúv, čo podľa navrhovateľa svedčí o tom, že nemôže ísť o nedbanlivosť, nakoľko všetky jeho zmluvy neobsahujú podstatné náležitosti, resp. obsahujú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného podľa navrhovateľa vyplýva, že na strane odporcu išlo o jasný úmysel získať bezdôvodné obohatenie aj z tejto Zmluvy, preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný. Zdôraznil, že aj v prípade ak by sa na daný prípad neaplikoval Zákon o spotrebiteľských úveroch, podľa ust. § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že pri peňažnej pôžičke nemožno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške, pretože výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie presiahnuť úrokovú mieru stanovenú peňažnými ústavami. Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že odmena na úrovni 91,25 % ročne je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Akýkoľvek výklad, podľa ktorého ak nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo formulárových zmluvách, ktoré sám pripravuje, tak nekoná úmyselne protizákonne, by podľa navrhovateľa viedol k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere 91,25 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ide o skutočnosť všeobecne známu už bežnému občanovi a preto nemožno pochybovať o vedomosti a teda o jednoznačnom úmysle profesionála - podnikateľa v oblasti poskytovania pôžičiek. Navrhovateľ v odvolaní ďalej uviedol, že v prílohe odvolania poslať súdu prehľad priemerných úrokových sadzieb pri úveroch obchodných bánk z obdobia uzavretia predmetnej Zmluvy. Z tabuľky podľa navrhovateľa vyplýva, že aj v prípade ak by sa jednalo o úver na účely podnikania, tak dohodnutá úroková sadzba vysoko a niekoľkonásobne prevyšuje sadzby iných bankových subjektov, pričom platí, že výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom nepožíva právnu ochranu.

V závere odvolania navrhovateľ uviedol, že nesúhlasí s tým, že rozhodnutia krajských súdov nie sú právne záväzné pre rozhodovanie nižších súdov. V danom prípade odkázal na právny názor obsiahnutý v citovanom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, pretože rozdielne právne názory v rovnakej problematike spôsobujú stav právnej neistoty. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si v prípade zmeny rozhodnutia uplatnil trovy odvolacieho konania.

K obsahu odvolania navrhovateľa sa v písomnom podaní vyjadril odporca, kde uviedol, že má za to, že prvostupňový súd predmetnú vec správne posúdil, riadne zistil skutkový stav a dospel k správnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava svojich písomných vyjadrení a zdôrazňuje, že nárok navrhovateľa je premlčaný v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s názorom navrhovateľa, že by sa odporca mal údajne úmyselne bezdôvodne na jeho úkor obohatiť. Podľa názoru odporcu navrhovateľ vo svojom vyjadrení nijako nepreukázal úmyselné konanie odporcu. Úmyselné konanie je potrebné jednoznačne preukázať, avšak akýkoľvek dôkaz o úmysle odporcu vo vyjadrení navrhovateľa absentuje, preto považuje odporca toto tvrdenie za irelevantné. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Po preskúmaní veci v medziach daných odvolaním navrhovateľa odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd správne rozhodol, keď návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, keďže navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal, že zo strany odporcu išlo v danom prípade o úmyselné bezdôvodné obohatenie sa a teda, že na vznesenú námietku premlčania je potrebné aplikovať 10 - ročnú premlčaciu dobu.

Pojem úmysel vymedzuje ust. § 15 a 16 Trestného zákona. Uvedené pojmové vymedzenie úmyslu zakotvené v Trestnom zákone možno použiť pre celý právny poriadok, vrátane občianskoprávnej úpravy premlčania nároku vyplývajúceho zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Z ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí (v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia) za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Dôkazné bremeno na preukázanie uvedenej skutočnosti je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor úmyselne bezdôvodne obohatil, teda v danom prípade je dôkazné bremeno na navrhovateľovi, ktorého dôkaznou povinnosťou bolo preukázať tvrdenie, že v čase keď sa odporca na jeho úkor bezdôvodne obohatil, existoval na strane odporcu úmysel bezdôvodne sa na úkor navrhovateľa obohatiť. Úmysel (priamy alebo nepriamy) súvisí so zavineným protiprávnym konaním zodpovedného subjektu. Protiprávne konanie je také konanie, ktoré je v rozpore s právom. Navrhovateľ v návrhu na začatie konania uviedol, že „pre absenciu podstatných obligatórných náležitostí v uvedenej zmluve, mal odporca nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny úveru vo výške 464,71 €. Ďalej uviedol, že v rozsahu sumy, ktorá tvorí rozdiel medzi sumou 774,76 € (navrhovateľom uhradenou) a sumou 464,71 € t. j. v rozsahu sumy 310,05 € došlo na strane odporcu k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu. Túto skutočnosť však navrhovateľ v danom konkrétnom prípade právne relevantným spôsobom nepreukázal. Tvrdenie navrhovateľa v žalobe o úmyselnom bezdôvodnom obohatení odporcu vychádza z neuvedenia údaju o RPMN v Zmluve; vo vyjadrení k vznesenej námietke premlčania zo strany odporcu navrhovateľ rozšíril svoju argumentáciu týkajúcu sa úmyselného bezdôvodného obohatenia na strane odporcu o tvrdenie, že „dohodu o výške odplaty v miere 91,25 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov je potrebné považovať za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi“, čo je tvrdenie postavené na úplne inej skutkovej a právnej argumentácii odôvodňujúcej iné právne dôsledky ako tvrdenie, že úmysel odporcu na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatiť sa spočíval v neuvedení údaju o RPMN v Zmluve. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že údaj o RPMN a výška úrokovej sadzby sú dva rozdielne pojmy, nakoľko RPMN predstavuje celkové náklady úveru, do ktorých sú okrem úrokov zahrnuté aj ostatné náklady súvisiace s poskytnutím úveru (poplatky, poistenie úveru a pod.). Bez ohľadu na uvedené je potrebné zdôrazniť, že okresný súd jasne a zrozumiteľne v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil prečo nemožno považovať tvrdenie o neuvedení údaju o RPMN v Zmluve za preukázanie úmyslu odporcu bezdôvodne sa na úkor navrhovateľa obohatiť (zákonná sankcia v podobe bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, ktorá vo svojej podstate svojou existenciou vylučuje

takýto úmysel veriteľa, pretože veriteľ si musí byť vedomý, že dôsledkom absencie tohto údaju v Zmluve je obmedzenie jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere). Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal, že sa na daný prípad vzťahuje objektívna 10 ročná premlčacia doba, preto odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu, ktorým okresný súd žalobu pre premlčanie uplatneného nároku zamietol, je vecne správne.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že procesné právo podmieňuje úspech účastníka konania v konaní unesením dvoch procesných bremien - bremenom tvrdenia a dôkazným bremenom. Základnou normou upravujúcou dôkazné bremeno je ust. § 120 ods. 1 OSP, podľa znenia ktorého účastníci konania sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. V danom prípade navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že odporca sa úmyselne bezdôvodne na jeho úkor obohatil a preto by sa na uplatnený nárok z bezdôvodného obohatenia mala vzťahovať 10 - ročná premlčacia doba podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, dôsledkom čoho okresný súd správne žalobu ako podanú po uplynutí premlčacej doby zamietol.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pretože v odvolacom konaní úspešný odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (ust. § 151 ods. 1 OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.